

[Thestrup.]

her. Jeg vil derfor foreslå, at vi under den kommende udvalgsbehandling interesserer os for de synspunkter, jeg her har fremdraget, og som er nogle af dem, kritikken først og fremmest har rettet sig imod.

Foruden reglerne om udlæg og udpantning indeholder de fremsatte lovforslag regler om lokalnævn vedrørende politiets virksomhed og behandling af klager over politiet. Også om disse forhold foreligger der betænkninger, nemlig en betænkning om undersøgelse mod personer ansat i politiets tjeneste og en betænkning om efterforskning i straffesager, hvori der er et kapitel 3 om undersøgelser mod personer ansat i politiets tjeneste.

Reglen om oprettelse af lokalnævn stammer dog ikke fra nogen af disse betænkninger, men fra strukturudvalget vedrørende politiet. I og for sig synes jeg, at det kan være ganske praktisk med sådanne lokalnævne. Jeg tvivler på, at de vil blive brugt til ret meget andet end til klager over politiet. Men jeg ville ønske, at de læge medlemmer, altså de medlemmer, der kommer fra kommunalbestyrelserne, i disse nævn ville komme frem med de klager, som vi folketingsmedlemmer næsten til stadighed bliver stillet over for fra befolkningens side, nemlig at der er for lidt politi, at befolkningen ser for lidt til politiet, at politiet ikke er nok på gaderne og ikke er i stand til at holde den orden på gader og pladser og foretage den kriminalitetsbekæmpelse, som loven også tilsigter. Vi herinde ved, at det er mangelen på mandskab, der er hovedgrunden. Men måske kunne befolkningens klager til nævnene være en nyttig støtte, som sammen med vore advarsler herinde kunne bevirke, at man gav politiet både det fornødne mandskab og den nødvendige styrke til at opfylde den vigtige virksomhed, det har i vort samfund.

Hvad de foreslåede regler om klagers behandling angår, har jeg kun den bemærkning at gøre, at kun meget få lande har særlige instanser til undersøgelse af sådanne klager, og det er vel også et spørgsmål, om man på dette område bør stille politiets tjenestemænd anderledes end andre borgere. Men skal vi det, synes jeg, at de foreslåede regler er praktiske.

Der er en lille ændring til, jeg gerne vil

sige et par ord om. Rent faktisk vil lovforslagets gennemførelse betyde, at den sidste rest af sognefogdernes virksomhed forsvinder; der er kun undtaget nogle ganske få sognefogder på fjerntliggende øer o. lign. Det er en snart 200-årig institution, vi tager afsked med, og det har været en meget værdifuld institution. Sognefogderne var alle steder ansete folk på deres hjemegn, og de har udført et stort arbejde for en meget beskedent betaling. Forholdene er imidlertid nu så forandrede, at jeg er enig med ministeren i, at institutionen ikke bør opretholdes. Jeg ved, at ministeren vil bestræbe sig for, at de ganske enkelte sognefogder, der ønsker at have et arbejde, der minder om deres tidligere, kommer i betragtning ved stillingsledighed som fogedassistenter o. lign., hvor det er muligt at imødekomme dem.

Hermed kan jeg tilsige mit partis velvilige behandling af de foreliggende lovforslag.

Nathalie Lind: De lovforslag, vi her skal behandle, har som formål dels at forenkle fremgangsmåden vedrørende inddrivelse af pengekrav, dels at nå til en mere human retsforfølgning af skyldnerne, og hertil kommer så forslaget om oprettelse af lokalnævn vedrørende politiets virksomhed.

Lovforslagene er uhyre teknisk prægede og indeholder et væld af detaljer, som vi ikke skal komme ind på her ved første behandling. Men jeg vil i al almindelighed sige, at netop forslagernes karakter gør, at jeg på forskellige punkter må forbeholde mig, indtil vi får det yderligere belyst under udvalgsarbejdet, hvad der skal være min endelige stilling.

At justitsministeriet har fundet det besværligt med disse mange forslag til ændringer, fremgår vel også af, at man ikke, som man ellers plejer, har givet folketinget den oplysning, der ligger i at sammenstille den nugældende og den foreslåede lovgivning.

Denne betydelige reform bygger, som det har været nævnt, på en betænkning fra udlægsudvalget, men på en række punkter har ministeriet ikke ment at kunne følge betænkningen. Jeg finder egentlig, at det er en beklagelig praksis. Man beder sagkyndige — forskellige interesser har været repræsenteret — om at arbejde med et spørgsmål, og folketinget får deres betænkning, men ministeriet